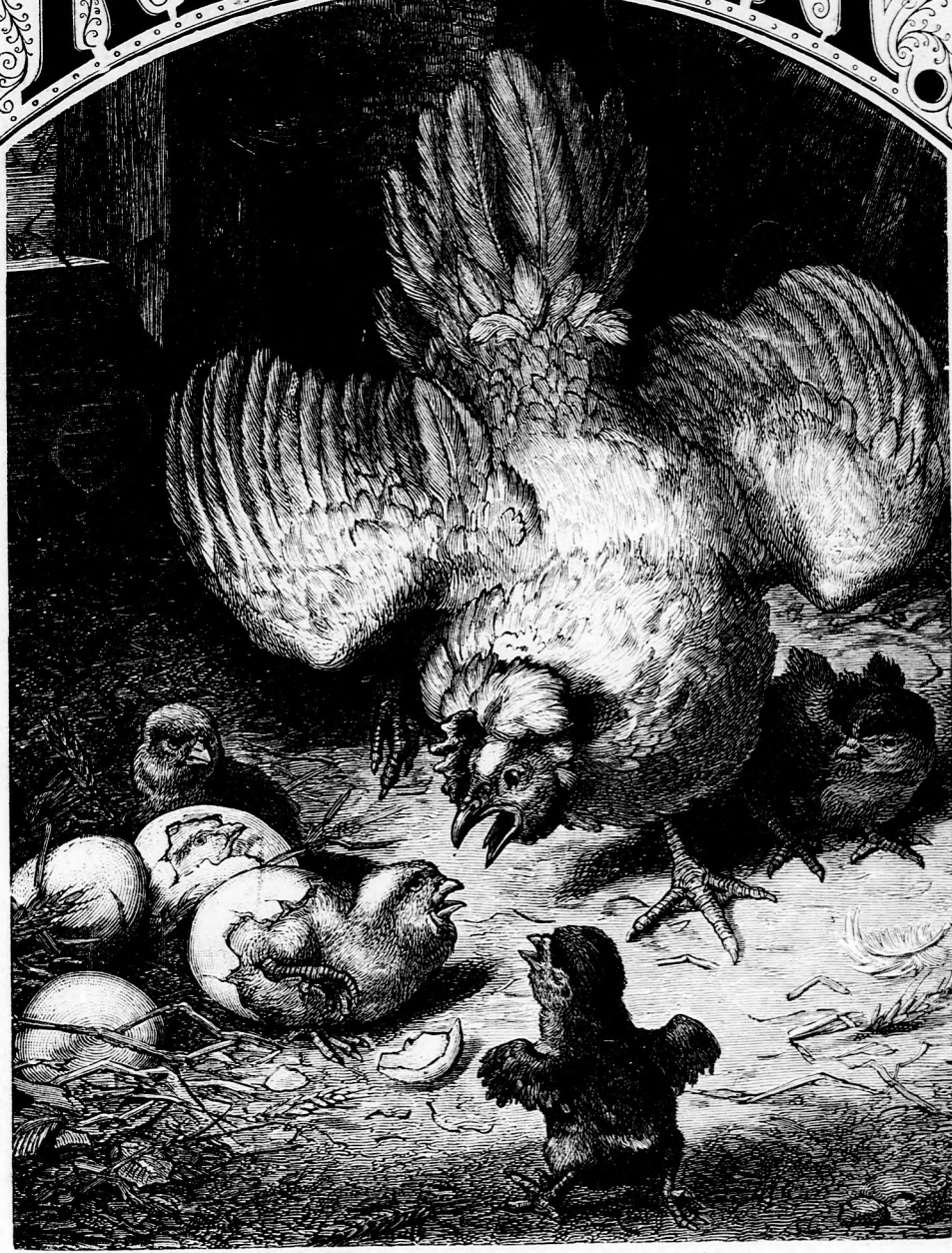

KIS HIRLAP

— HÁT TE KI VAGY? (Lásd a 153. lapon.)

XXVII. kötet, 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. szeptember 7-én.

ÉVIKE TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatása.)

EVIKE megdöbbenve bámult a falra. Mi volt ez? Talán visszhang? Az nem lehetett, mert nevetett is, már pedig neki ugyan csak kevés kedve volt a nevetésre. A szomszédban tehát van valaki, a miről mindjárt meg is győződött, mert a következő pillanatban egy fiu feje tűnt föl a kerítés fölött. Csinos, vidám fiu volt, ki most gunyosan és ingerkedve nézett le Évikére és így szólt:

— Ahá, te vagy az? Hát szabad a szomszédba dobálózni, he?

— Bocsánat . . . nem akartam, felelé Évike ijedten.

— Nem akartad? . . . No még csak az kellene, hogy szándékosan dobálózzál! Tudod-e, hogy épen az orromra esett a lapda? Ezer szerencse, hogy be nem törte, mert akkor jaj lett volna neked!

Évike most már nem tudta, komolyra vegye-e a dolgot vagy tréfára, mert az a fiu ott fönt rettentően fenyegető arcot vágott; Évike pedig még a légynek sem szeretett véteni, hát még valakinek az orrát betörni! Egy pillanatig zavarban állt tehát ott és már épen újra bocsánatot akart kérni, mikor a fiu, látva Évike ijedelmét, nagyot kaczagott és vigan mondá:

— Legyen eszed, talán csak nem hiszed, hogy igazán megharagudtam? Várj csak, pompás multságunk lesz. Mindjárt átadom a lapdát, te meg visszadobod, a falon át fogunk lapdázni.

A fiu eltűnt és nyomban hangzott újra szava:

— Vigyázz! Kapd meg!

Ugyanekkor már röpült a lapda is. Évike bizony nem tudta megkapni, de utána szaladt és szintén átdobta.

— Ejnye be hamis, hangzott a tulsó oldalról, hát a tóba kell dobni a lapdát? Most bele kell gázolnom a vízbe.

— De hiszen nem látom, hová dobom, mentegetőzék Évike.

— Épen az a mesterség. Találd ki a hang után, hol állok. Én kitalálom. Vigyázz!

Csakugyan kitalálta és úgy dobta a lapdát, hogy Évike megkaphatta. De a kis leány sem volt ügyetlenebb és csakhamar bele melegedtek a multságos játéka. Évike észre sem vette, hogy az öreg Dorka már jó ideje nagy ámulattal nézi. A jó öreg eleinte majdnem azt hitte, hogy valami boszorkányság van a játékban; de aztán mégis csak eszébe jutott, hogy a lapda bizonyosan nem röpül magától vissza, tehát van valaki a szomszédban.

— Kivel játszik, Évike? kérdé.

— Nem tudom.

— Micsoda? Nem tudja?

— Nem én . . . az imént láttam egy fejet a kerítés fölött, azt hiszem fiu, mert rövidre van nyirva a haja.

Ugyanekkor a fej újra megjelent a kerítés fölött s a fiu roppant komolyan mondá:

— Igenis, van szerencsém fiunak lenni, Berki Dezső a nevem, Dorka aszszony szolgálatára.

— Maga az? kiáltá Dorka félig tréfasan, félig ijedten. No hiszen lesz itt megint szép multság! Honnan került ide?

nem is
nek? It
nem m
fogadot

de igére
tul a Cz
De hát
leányra

tem, ho
akad.

de ismer
szokás.
a nénik
falon ka

tam, lét
készülte
tással, i

És

nyüködv
már a
fára ka
ban egy

és olya
hogy a
nevetett
lenni, d

Hát a
a jó öre

zső nev
kéhez.

— Faluról, Dorka asszony. Talán nem is tudja, hogy vége van a szünetnek? Itthon vagyok ismét, az intézetbe nem megyek többé, apácskám nevelőt fogadott, azzal fogok lakni.

— És gonosz csinyeket elkövetni.

— Az bizony szintén megeshetik, de ígérem, kedves Dorka néne, hogy ezentul a Czirmos cziczájának békét hagyok. De hát maguk hol tettek szert erre a kis leányra? Mi a neve?

— Évike, felelt a leányka.

— Nagyon szép név. Nagyon szeretem, hogy itt a szomszédban játszótársam akad.

— Szép, szép, mondá Dorka asszony; de ismerkedni nem így a kerítés tetejéről szokás. Illett volna, hogy látogatást tegyen a nénikénél. Ez többet érne, mint hogy a falon kapaszkodik és a ruháját tépi.

— Nincs semmi baj, nem kapaszkodtam, létrán állok. A nénikéhez épen most készültem. Nem is fárasztom a kapunyitással, itt hamarabb átjutok.

És mielőtt az öreg Dorka nagy szörnyködve mondhatott volna valamit, Dezső már a fal tetején állt, onnan egy közeli fára kapaszkodott s a következő pillanatban egy ugrással ott termett Évike mellett és olyan ünnepiességgel hajlotta meg, hogy a kis leány akaratlanul is nagyot nevetett. Az öreg Dorka komoly akart lenni, de nem sikerült neki.

— Mondom, javíthatatlan a gonosz. Hát a kerítésen át kell látogatóba jönni a jó öreg nénihez?

— Legjobb az egyenes ut, felelt Dezső nevetve. Most pedig sietek a nénikéhez.

Várfalviné épen kijött a házból s Dezsőt messziről meglátta. Nagy örömmel fogadta; látszott, hogy régi jó barátok. Várfalviné mindjárt Dezső szülei után tudakozódott.

— Mamácskám még mindig beteges, azért falun maradnak tovább is. Én, meg kis öcsém a nevelő urral fogunk itt lakni. De mondja csak, kedves nénikém, mért nem említette eddig soha Évikét? Nem is tudtam, hogy ilyen kis rokona van.

— Nem rokonom, nem is régóta ismerem, de most az én kedves leányom.

És gyöngéden magához ölelte Évikét. Dezső még nem egészen értette a dolgot s tréfás sohajtással mondá:

— Akkor hát bizonyosan nagyon derék, jó leány. Látom, hogy nagyon szereti. Mikor jutok én odáig!

— Bolondos fiu, felelt a néni nevetve. Évike csakugyan megérdemli, hogy szeressem, de jól tudod, hogy téged is szeretlek, ámbár sok pajkos csinyed van a rováson.

— Oh, az régen volt, most már egészen komoly és okos vagyok, mert mindig velem van a nevelő. Aztán majd tanulok Évikétől is.

— Tanulhatsz is. Remélem, jó barátok lesztek.

— Rajtam nem fog mulni, sőt már meg is kötöttük a barátságot.

Dezső mintegy tizenhárom éves, nyulánk, szép fiu volt, mindig vidám, előzékeny. Nemcsak idősebb volt Évikénél, hanem, mint gazdag szülők jól nevelt gyermeke, természetesen már sokkal többet tanult is. Évikével azonban alig pár nap alatt már igazi barátságot kötött s mig a

kis leány sokfélét tanult az ügyes fiutól, viszont Dezsőnek is hasznára vált a társaság, mert Évike mellett nem jutott eszébe pajkos csínyeket elkövetni. Szabad idejüket mindig együtt töltötték s Évike most tapasztalta először, milyen kellemes az, ha kedves játszótársa van az embernek.

Nemsokára komolyabb dolguk akadt. Dezső nevelője vállalkozott rá, hogy tanítani fogja Évikét is. Az iskolai év beálltával tehát már kevesebb idő maradt a játékra. Évike, ha föladványainál valamilyen megakadt, mindig Dezsőhöz sietett, ki nagy örömét találta abban, hogy segíthette játszótársát a tanulásban. A komoly munka után annál vigabban folytatták aztán játékukat.

Egy-két év mult el ilyképen, a régi kis Évikére alig lehetett volna most már ráismerni. Már nagyoska leány lett és a jó Kata néni nem hiába mondogatta mindig, hogy uri kisasszonynak született, mert Évike mindenben olyan kedves, mivelt és finom leányka volt, mintha teljes életében a Várfalviné gondos

nevelése alatt élt volna. Tanulni pedig annyit tanult, hogy Várfalviné egyszer elégülten mondá Kata asszonynak:

— Eleinte én tanítottam, de most már

én tanulhatnék tőle. A Berki fiuk nevelője igen kitűnő tanár, Évike pedig szorgalmasan kipótolta, a mit hajdan mulasztott.

Kata asszony szinte könyezett örömében.

— Magam sem hittem volna, hogy ilyen jóra fordulhat a kis árvasorsa, mikor hajdan először ide hoztam. Csak az kellene még, hogy atyját megtalálná.

— Igen, de arra mind kevesebb a remény, mert évek multak, és semmi hírről, talán már nem is él. Pedig Évike most, hogy már nagyobbacska, mindig többet és többet gondol rá; sokszor rajta kapom, a mint titkon könyez s ha kérdem, megvallja, hogy atyja

után vágyódik. Nem is lesz addig boldog, míg meg nem találja; pedig engem is szeret mintha édes anyja volnék.

— Hogyne, mikor még Kövesnét és Lujzát sem tudja elfelejteni, a kik pedig

KERITÉSESEN INNEN ÉS TUL

vagy

A Károlyka véres almája.

— Tanulságos történet 11 képecskében. —

*Verőfényes meleg van ma —
Most érik a piros alma.*

annyit
tőlem
lan len
tottak.

Igazán
őket b
oly ros
ték elv
ségöke

ban a
roszra
dolguk
elhagy
szomsz
terjedt
szökött
gény ár
dig min
és így

haragu
néra é
leányá
kerülté
boltot
nap is
senki
boltba,
messze
utczáb
Kövesn
napra
dig töb
mert a
szűköll
csinált
a kisel
nagyok

annyit kinozták. Mindig kérdezősködik tőlem utánok és tudom, egészen boldogtalan lenne, ha megtudná, milyen sorsra jutottak.

— Mi történt velök?

— Nagyon roszt fordult a sorsuk. Igazán, mintha a Gondviselés akarta volna

őket büntetni, a miért oly rosztul teljesítették elvállalt kötelességeket. Mert valóban azóta kezdett rosztul fordulni a dolguk, mióta Évike elhagyta őket. A szomszédságban elterjedt a hire, miért szökött meg a szegény árva. Évikét pedig mindenki szerette és így természetesen haragudtak a boltosnóra és elbizakodott leányára, az emberek kerülték őket, meg a boltot is, sokszor fél nap is mult, hogy senki sem ment a boltba, inkább ment messzebb a szomszéd utczába. Így aztán Kövesnének napról

napra rosztabbul ment a dolga, pedig mindig több meg több pénzre volt szüksége, mert a hiu, kényeskedő Lujza nem akart szükölködni, gazdálkodni. Adósságokat csináltak, de megfizetni nem tudták, s hogy a kisebbik adósságot visszafizessék, még nagyobbakat csináltak, addig-addig, míg

utoljára már senki sem adott nekik kölcsön. Lujza sokáig nem törődött édes anyja bajával, csak kényeskedett, czifrázkodott és hevert; hanem egyszer aztán vége szakadt a hivalkodásának. Mikor Kövesné már sehhol sem kapott kölcsön és adósságait fizetni nem tudta, jöttek a törvény

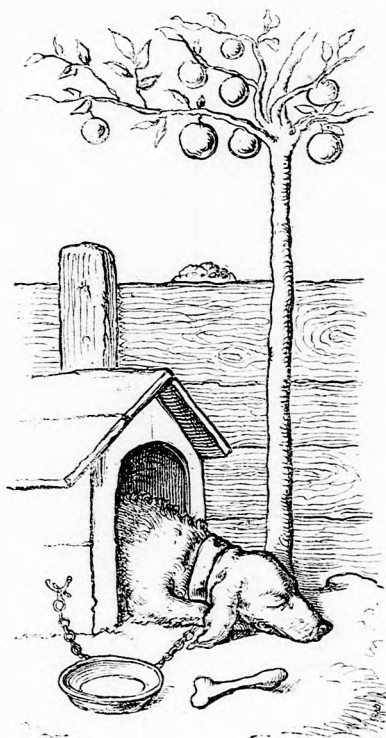
emberei, és elvittek, eladtak mindent, a mi a boltban és lakásban volt, Kövesnének és leányának pedig szinte koldus módon kellett elhurczolkodniok.

— Ejnye, ezt már mégis sajnálom, szölt a jószívü Várfalviné. És mi lett belőlök, mit csinálnak azóta?

— Azt én valóban nem tudom, de azt hiszem, nagy nyomoruságban élnek. Ott lakhatnak valahol közel a régi lakáshoz, mert néha találkozom hol Kövesnével, hol a leányával, de csak messziről; mihelyt megpillantanak, elkerülnek, hogy szóba ne állhassak

velök. Bizonyosan azért teszik, mert szégyenlik, hogy most olyan szegényes állapotban, kopott ruhában látom őket, mikor hajdan annyira kevélykedtek előtttem.

— Igazán keményen lakolnak, szölt Várfalviné. Ha megtudnám, hol laknak és

*Kerítésen túl nesz hallszik —
Morgó kutya ébren alszik.*

mivel lehetne rajtok segíteni, szívesen tennék értők valamit.

— Nem érdemlik, nagyságos asszonyom, pattogott a különben jó Kata néni hevesen. Higye meg, nem érdemlik, sőt szükségök volt ilyen kemény leczkére, kivált annak a gonosz Lujzának. Ha majd a nyomoruság észrehozta, segíthet magán, hiszen fiatal, bír dolgozni. Szeretni persze, ezt nem igen szereti, de majd rá szokik; nem árt neki.

— Kedves Kata asszony, maga majdnem tulságosan szigorú, persze, mert haragszik rájuk a mi kedves Évikénkmiatt. No de lássa, Évikének most jó dolga van ám, most már ő olyan kisasszony, sőt még különb is, mint Lujza volt.

— Az igaz, de a mi kedves Évikénk meg is érdemli.

— Már ebben igaz van; nem is tudom, mit csinálnék a kedves gyermek nélkül. Azért hát Kata asszony, ne is szóljon neki semmit Kövesné és Lujza dolgáról; a jó gyermek nagyon elbusulna, segíteni pedig ő ugy sem tudna.

A két jó öreg meg is állapotodott abban, hogy ezt a dolgot nem említik

Évike előtt, de Évike mégis megtudta végre, még pedig épen azért, mert titkolóztak előtte. És ebből aztán olyas valami lett, a mire nem mert volna gondolni egyikök sem.

Hogy Évike épen azért tudta meg a dolgot, mert titkolták, az nagyon egyszerű volt. Valahányszor Kata néni látogatába jött, Évike mindig kérdezősködött Kövesné után; azelőtt Kata néni mondott egyetmást, valami keveset mindig tudott, de most hetek, hónapok multak és minden kérdésre csak azt felelte:

— Nem tudok ró luk semmit, kedveském, épen semmit.

És azután igyekezett Kata néni mindjárt valami egyébről beszélni.

Évike azonban nem volt többé olyan tudatlan kis leányka, mint mikor Várfalvénéhez került. Pár év mult azóta, a kicsi-

kéből csinos, okos és már nagyocska leány lett, a ki jól meg tudott mindent fontolni. Mikor tehát észrevette, hogy Kata néni ugy titkolózik, hamar kitalálta, hogy itt valamit rejtegetnek előtte.

— Csak azt szeretném tudni, hogy mit? Talán meghalt Kövesné... vagy

*Karcsi kezében nagy bot van —
Ut az ágra, alma pottyán.*

Lujza.
valami
szépen
mondan
gatni,
megmo
lom, h
dolog.

Sajn
ágába
hogy
tudta
valamit
ő nem
annál
szen v
tása

folyton
rátságl
volt s
egymás
egyszer
is elbe
nek, a
serdüld
többé
leburdi
kis fiu
még r
és mi
kész, k
ves Évi
valami
értette
gondol

—
én rajt
—
—

Lujza...vagy talán betegek...vagy más valami bajuk van...Ha a nénikét nagyon szépen megkérném, ő bizonyosan megmondaná nekem...de nem fogom fagatni, mert ha jónak látná, a nélkül is megmondaná. Hanem azért mégis sajnálom, hogy nem tudom, miben áll ez a dolog.

Sajnálta, de eszé ágába sem jutott, hogy nevelő-anya tudta nélkül tegyen valamit. Ha azonban ő nem gondolt erre, annál hamarabb készen volt rá hű pajtása Dezső, kivel folyton a legjobb barátságban éltek. Nem volt semmi titkuk egymás előtt és Évike egyszer ezt a dolgot is elbeszélte Dezsőnek, a ki most már serdülő ifju volt s többé nem olyan szeleburdi ugyan, mint kis fiu korában, de még mindig eleven és mindjárt tette kész, kivált ha a kedves Évikének tehetett

valami szolgálatot. Most is, mihelyt megértette, miről van szó, minden hosszás gondolkozás nélkül fölkiáltott:

— Ha csak ez a baj, majd segíték én rajta.

— Mit akarsz tenni?

— Azt én most még magam sem

tudom, de valamit majd csak kitalálok. Bizd csak rám.

Ezt Évike annál inkább megtehetette, mert nem igen tudta, mit akar Dezső voltaképen. Dezső pedig nem akart sem többet, sem kevesebbet, mint hogy teljesüljön Évike kívánsága s megtudja, hányadán vannak Kövesné és leánya.

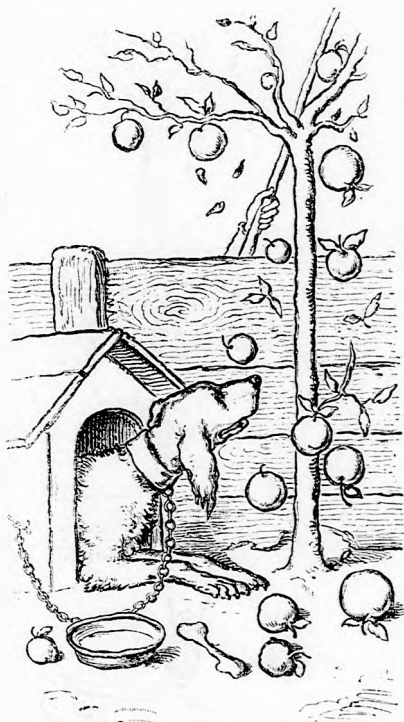
— Valahogy majd csak kiderítem, gondolá. Addig járok utána, míg végre is megtudom.

Nem is volt ez valami nagyon nehéz dolog. Dezső, valahányszor kísétált, mindig arra a tájra ment, a hol Kövesné hajdan lakott. Kérdezősködött az egyik szomszédtól is, a másiktól is, és rövid idő alatt megtudta, hogy Kövesné és leánya itt közel laknak egy padlás-szobácskában, nagy nyomoruságban.

— Erről először magamnak kell meg-

győződnöm, gondolá az ügyes fiu. Nem szeretném Évikét bolondjába elvezetni valahová, ahol rosszul járnánk.

Néhány napig semmit sem szólt Évikének: egy este azonban, mikor együtt sétálgattak a kertben, a szokottnál komolyabb hangon mondá:

*Alma esik, döngve pottyán —
Morgó nagy haragra fortyan.*

— Évike, hát eljártam abban a do-
logban... tudom már hol és hogy vannak
Kövesné meg a leánya.

— Igazán? Oh, szólj hamar, mit
tudsz?

— Bizony semmi jót... szinte saj-
nálom elmondani, mert tudom, milyen vaj-
szivü vagy, mindjárt
el fogsz szomorodni.

— Istenem, hát ta-
lán valami nagy baj-
ban vannak szegé-
nyek?

— Mondtam! Már
is ijedezel. Pedig a
mit én hallottam a
te régi dolgaidról,
abból azt látom, hogy
azok a Kövesék nem
érdemlik, hogy olyan
nagyon sajnálkozzál
rajtuk.

— Oh, Dezsöcs-
kém, kedves Dezsöcs-
kém, ne beszélj így!
Lásd, ők mégis nagy
jót tettek velem.
Mondd, hol vannak,
mi történt velök?

— Hogy mi tör-
tént velök, azt én bi-
zony nem igen tudom, csak annyit hallot-
tam, hogy Lujza oktalan cziprázkodása,
henyesége miatt egészen eladósodtak, úgy
hogy végre elliczitálták a boltjukat, jófor-
mán semmijök sem maradt. Nem messzire
egy szűk, sötét padlás-szobába költöz-
tek... nyomorult szobácska, mondhatom.

— Hát te láttad?

— Persze hogy láttam. Meg akartam
győződni, hogy jó nyomon járok-e, tehát
fölmentem oda és mintha más valakit ke-
resnék, benyitottam. No, az bizony szo-
moru, a mit ott láttam... az öreg asszony
a földön pusztá szalmán feküdt betegem.
Épen pörölt Lujzával, hogy most már

bezzeg nem veszi
hasznát a nagy kis-
asszonyságnak, jobb
volna ha dolgozni
tudna valamit, mert
különbén éhen hal-
nak. (Vége köv.)

A HIU TYÚK.

— Állatmese. —

(Képpel a czimlapon.)

GONDOSAN költö-
gette a kotlóstyúk
ott a pajtában a
tojásait. Nem is hiá-
ba, mert mikor aztán
megjött az ideje, a
tojásokból egymás
után bujtak elő a
szebbnél szebb kis
csibék.

Nagy öröme telt
ebben az öreg tyúk-
nak és örvendezve né-
zett végig kicsinyein.

— Milyen gyö-
nyörűek! Tudom, az

egész udvaron, de még az egész faluban
sem lesznek ilyen szép csibék, mint az
enyém.

Épen a mint büszkélkedve így szólt,
éles sipogás hallatszott az egyik tojás-
kából, mely épen ekkor pattant föl. A kis
csibe kibujni iparkodott, de nem birt eléggé
gyorsan kiszabadulni s ezért fájdalmasan
sípított. Az öreg tyúk oda fordult, de majd
holtra ijedt, mikor ezt a legfiatalabb csi-

*Karcsi átpillant a résen,
Melyet felt a kerítésen.*

béjét me-
hasonlít
csufnak

förmedt

A

tudta, m
a világ
nem sze
a szűk t
menekü
szólt:

— Ja

én sem
bujni sz
rem, ma

Egy k

be, me
órával e
ki a toj
sen néz
vérkere.

— M

ma? Ta
a csuf j
vérünk?
lehet k

— N

a hiu t
lehet a
ilyen c
nem is
gaména

— Ja

senek, s
nyörgöt
szorult

— Ne

én baj
felelt a
merj töl

De

nyörgöt
tyukok,
tyúknak
hiu tyúk
csőrével

béjét megpillantotta. Ez semmikép sem hasonlított a többihez s az öreg nagyon csufnak találta.

— Hát te ki vagy, hogy kerültél ide? förmedt rá. (Lásd a képet a czimlapon.)

A kis csibe ezt bizony maga sem igen tudta, mert éppen csak most kukkantott ki a világba. Nem is törődött most ezzel, hanem szeretett volna a szűk tojáshéjből kimenekülni s azért így szólt:

— Jaj, nem tudok én semmit, csak kibujni szeretnék. Kérem, mama, segítsen!

Egy hetyke kis csibe, mely már egy órával előbb bujt volt ki a tojásból, mérgesen nézett az új testvérére.

— Micsoda? Mama? Talán bizony ez a csuf jószág is testvérünk? Nem, ez nem lehet közülünk való.

— Nem is az, szólt a hiu tyúk. Ez nem lehet az én csibém, ilyen csuf jószágot nem ismerek el a magaménak.

— Jaj, csak segítsenek, segítsenek! könyörgött a tojásba szorult kicsike.

— No persze, majd én bajlódom veled! felelt a tyúk. Semmi közöm hozzád. Ne is merj többé hozzám szólni.

De a szegény kis csibe tovább könyörgött s a lárma oda futottak a többi tyúkok, kacsák és nevétek, hogy a gógös tyúknak milyen csuf csibéje van. Erre a hiu tyúk mérgében keményen odavágott csőrével a sipító kis csibére, úgy hogy ez

szinte ájultan terült el, félig még mindig benrekedve a tojásban,

Epen ekkor ért oda a majorosné.

— Ejnye, gonosz tyúkja, hát ezért biztam én benned! Nagy nehezen birtam egy tojást szerezni ebből a ritka fajtából, azt hittem, hogy ez a kotlós a többivel kikölti és fölneveli... de látom, hogy nem

bizhatom rá. Beviszem és magam viselem gondját, mert ezt az egy csibét nem adnám valamennyi többiért.

Ezzel fölvette és bevitte a kis csibét.

A hiu tyúk nagyon meghökkent, mert most már eszébe jutott, hogy az a csufnak látszó kicsike talán valami ritka idegen fajta s talán nem is volt csuf, csak különböző volt a többitől. Egy pár hét múlva még nagyobb volt a hiu tyúk szégyenkezése, mikor a gazdasszony szabadon bocsátotta az udvarra azt a megvetett csibét, mely most már megerősödött és szebb volt minden más csibénél. A gyönyörű kis csibe persze nem ismerte a tyúkot, rá sem nézett,

ez pedig így szólt magában:

— Milyen oktalan voltam! Most az egész baromfiudvar bámulna, ha azt mondhatnám, hogy ez a gyönyörű csibe az én csibém, én neveltem föl. Hiuságból nem vallottam a magaménak ismerni, hiuság pedig oktalanságra vezet.!

*Kerítés tövéén nagy lyuk van —
Karcsi karja által csusszan.*

A BÜVÖS SERLEG.

— Mese. —

HÉJ bizony csak jobb volna, ha nem kellene itt a napon izzadni, hanem olyan gazdag volnék, mint azok az emberek, a kikről öreg anyám beszél!

Igy sohajtott föl Bandi, a mint egyszer úgy a nyár vége felé az ugart szántotta. Még fiatal legényke volt, de izmos és ügyes. Gazdája rábízta a szántást. Szeretett is Bandi szántani, büszke volt rá, hogy az ő munkájában nem találtak soha hibát. Nem is volt neki tulajdonképen semmi baja, de most, a mint ott ballagott az eke után és egyről-másról elgondolkozott, a nap pedig ugyancsak forrón süttött, eszébe jutott, hogy hát mégis csak kellemesebb volna az, ha nem kellene naposzsztat dolgoznia, hanem leheveredhetnék valahova a hűs árnyékba és azért mégis kapna jó vacsorát.

— Nagyon keserves dolog az, hogy így kell fáradniom! gondolá.

Meg is állítá egy kicsit a lovakat, letörölte homlokáról az izzadságot és az eke szarvához támaszkodva, szétnézett.

Még jó darab fölszántani való föld volt hátra s Bandi ezt méregette, azután meg végig nézett a már fölszántott barázdákon. Egyszerre csodálkozva akadt meg a szeme valami furcsaságon, mely ott látszott nem messze a barázdában.

— Ugyan mi lehet az? Mikor arra mentem az ekével, nem láttam, azóta termett ott... nem madár... nem is virág... nem is állat... már ezt csak meg kell nézni.

Oda ment s a mint közelebbre ért, csak még inkább elámult, mert a mi ott állt a barázdában, az nem volt semmi egyéb, mint egy iczipiczi kis emberke, alig egy arasznyi. Tetőtől talpig vörös ruhába volt öltözve, arczán pedig vidám, sőt szinte gúnyos kifejezés látszott. Bandi csak bámulta, míg végre a kis emberke megszólalt:

— No, Bandi barátom, jól megbámultál már? Remélem, rád ismersz, ha újra találkozunk?

— Meghiszem azt, felelt Bandi álmélkodva. Ilyen csodát még nem látott a világ.

— Bolondságot beszélsz, Bandi barátom. Együgyű ficzkó vagy, annyi ész sincs a fejedben, mint egy tyúkban.

»Hamm!« Morgó a kezét kapja, Karcsi ujját megharapja.

Má
s így szö

mel. Va
mindene

hogy ür

— I
honnan

kis Bab

— N

mert az

nád. I

összeaz

det és

módot

— N

juk, mi

mondan

szeretn

ért mo

nagy a

nincs és

—

épen

koztál,

gazdag

is elker

cset, m

az utad

— I

utamba

—

barázdá

az ekev

—

gyon na

—

Ha azt

Már erre kissé megharagudott Bandi s így szólt:

— Meg vagyok én elégedve a fejemmel. Van az én fejem akkora, mint te mindenestől.

— Az igaz, az igaz, pajtáskám, csak-hogy üres az a nagy fejed.

— Igazán? És honnan tudod ezt, te kis Babszem Jankó?

— Ne csufolódjál, mert azt megbánhatnád. Inkább szedd össze azt a kevés eszedet és okulj, mikor módod van benne.

— No's hát halljuk, mit tudsz okosat mondani. Legelőször szeretném tudni, miért mondtad, hogy nagy a fejem, de nincs ész benne.

— Azért, mert épen most sajnálkoztál, hogy szeretnél gazdag lenni, és mégis elkerülted a kincset, mely ott feküdt az utadban.

— Kincs, az én utamban?

— Az hát! A mint ezt az utolsó barázdát szántottad, egy nagy köhöz ért az ekevas. Főlemelted az ekét...

— Természetesen, mert az a kő nagyon nagy, az ekevas beletört volna.

— Persze, mert nem tudsz semmit. Ha azt a követ kiemeled, alatta megtalál-

lod a bűvös serleget, a mely gazdaggá tehet.

— Igazán?

— Ha mondom! Hallottam, mikor panaszkodtál és ohajtottad, hogy könnyű módon gazdag lehess. Mivel épen jó kedvem van, hát teljesítem kívánságodat.

Emeld ki azt a serleget. Aranyból való s az a tulajdonsága, hogy ha telerakod kavicssal és elmondod a serleg oldalára vésett bűvös szavakat, a kavics mind csupa fényes körmőczi aranynyá változik.

— Ez már derék, ezt szeretem, szólt Bandi s nagyot ugrott örömeben. De hát aztán én mit adjak vagy mit tegyek viszont neked?

— Semmit! Csak azt kötöm ki, hogy soha senkinek sem szabad megtudni egy betűt sem erről a dolgról, nem szabad látni a serleget, mert különben vége van a

bűvös erejének, sőt nagy veszedelem érne téged.

Ezzel a kis törpécske úgy eltűnt a föld alá, hogy Bandi azt sem tudta hamarjában, igazán látta-e vagy álmódott.

— Mindjárt megtudom, gondolá. Főlemelem azt a nagy követ és ha csakugyan

*Karcsi jajveszékkel, ordít —
De a dolgán ez nem fordít.*

ott találok az arany serleget, akkor mégis igaz lesz.

Hozzá is fogott mindjárt és nagy erőfeszítéssel ugyan, de végre mégis kimozdította helyéből a követ. Csakugyan, ott csillogott a bűvös arany serleg, melynek oldalára ez volt vésve: »Jól fontold meg, mit kívánsz: aranyat-e vagy megelégedést.«

Bandi nagyot nevetett.

— Kell is most már sokat fontolgatnom! Csak tele legyen a zsebem arannyal, meg leszek én vele elégedve. Mindjárt megpróbálok, rá nem szedett-é az a Babszem Jankó.

Megtöltötte a serleget kavicssal, elmondta a bűvös mondatot és aztán kifordította a serleget. Hát csakugyan csupa fényes ujdонат új körmöczi arany hullott a markába.

— Így már jól van, az a kis legény csak-

ugyan igazat mondott. Most már vége van a szántásnak, munkának, többé ugyan nem fáradok. Majd fog bámulni az öreg anyám, ha látja, hogy most már igazán megvan, a miről ő annyit mesélt.

Mert Bandinak az öreg nagyanja sokat tudott arról mesélni, hogy mikor ő

hajdan, fiatal korában messze a nagy városban szolgált, milyen sok szépet, menyeyi kincset és gazdagságot látott.

— Szeretném tudni, volt-e valaki olyan gazdag, mint én? gondolá Bandi. Megyek is mindjárt a boltshoz és összevásárllok mindent, a mi csak kell.

Haza vezette a gazdája lovait, ekéjét és kijelentette, hogy többé nem dolgozik, köszöni a szolgálatot. Azután ment a boltshoz és összevásárolt mindenfélét, a mit csak szeme szája megkívánt. A boltos eleinte gyanakodva nézett rá.

— Bandi öcsém, de hát aztán meg tudod-e fizetni? Eddig nem igen hallottam, hogy valami sok pénzed volna.

— Majd hallja ezután, felelt Bandi hetykén.

Ezzel oda dobott néhány aranyat az asztalra.

— Oh, az már más.

Akkor hát csak válassz, a mi tetszik.

Választott is Bandi mindenféle csemegét, czifraságot, a mi csak legszebb volt a falusi boltcskában. Mikor már nem talált semmit, a mire kedve lett volna, összeszedte a nagy csomót és haza ment vele a nagyanijához, a ki eddig

*Jö a tiszteletes bácsi,
Rákiált Morgóra: »ácsi!«*

gondját
éltek.

Ug
mikor a
látta. Sz
volt enn
eleinte a
mében.

már sorr
dent, e
kérdé:

— E
gyon sz
fiam. De
ger sok
rülhetet
te anny

— Ha
kint szá

De B
elkezd
már m
arról, h
bad a t
kát elár
len félb
hát a be
annyit r

— So
sák, ho
az hozz

— Ig
tudni a
nan van

—
csak ar
nem bá

gondját viselte, mert apja-anyja már nem éltek.

Ugyancsak bámult a jó öreg anyó, mikor a sok szép és drága portékát meglátta. Szegény házikójukban még soha sem volt ennyi jó holmi együtt s a nagyanya eleinte azt sem tudta, melyiket nézze örömeiben. De amikor már sorra nézett mindent, egyszerre azt kérde:

— Ez mind nagyon szép, kedves fiam. De hát ez tenger sok pénzbe kerülhetett; hol vettél te annyi pénzt?

— Hát a mint odakint szántottam...

De Bandi alighogy elkezdett beszélni, már megemlékezett arról, hogy nem szabad a tündérke titkát elárulnia. Hirtelesen félbe hagyta tehát a beszédet és csak annyit mondott:

— Soha se kutassák, hol vettem, elég az hozzá, hogy van.

— Igen ám, de én tudni akarom, honnan van.

— Már azt nem mondhatom meg, csak annyit mondok, hogy az én pénzem, nem bántottam a senkiét.

— Talán kincset találtál?

— Nem mondhatok semmit.

A nagyanyának nem tetszett a dolog és maga Bandi is boszankodott kissé; kellemetlen volt, hogy meg nem mondhatta, hogy jutott a kincshez. No de ezt a csekélységet, úgy gondolá, elviselheti a nagy gazdagság kedvéért.

De biz azt nehezebb volt elviselni,

mint eleinte hitte. A faluban gyorsan hirt terjedt, hogy Bandi csak úgy szórja az aranyat, már pedig mindenki tudta eddig, hogy szegény fiú. Ha kincset talált volna, eldicsekedett volna vele; az emberek tehát nem gondolhattak egyebet, mint hogy Bandi lopta azt a sok aranyat. Ezért akárhol jelent meg Bandi, az emberek gyanakodva néztek rá, nem álltak vele szóba, hanem ott hagyták a faképnél; még a templomban is, a mint beült a padba, a másik oldalon mindjárt kimentek onnan az emberek, mert hát senki

sem szereti, ha azt látják, hogy tolvajjal ül szomszédságban.

Bandi látta ezt, mihamar tudta is, mi az oka, de nem tudott segíteni a bajon, ha csak meg nem mondja, hogy jutott a kincshez; ha pedig megmondja, akkor

*Inti Karcsit tisztességre —
Hull a fiú könnye, vére...*

vége a kincsnek, el nem hiszik az emberek, hogy igazat beszél, akkor csak még inkább tolvajnak fogják tartani. Már így sehogy sem veheti hasznát a bűvös serlegnek, csak baja és boszúsága van vele.

— De segíték én rajta, gondolá végre. Mért kellene éppen itt élnem ebben a hitvány faluban? Elmegyek a városba, ott majd ur leszek.

Nem is töprenkedett sokáig, hanem utra kelt. A bűvös serlegben egy csomó kavicsot átváltoztatt aranynyá és neki indult a világnak, legelőször is a szomszéd városnak. Eltartott egy pár óráig, míg gyalog oda ért, a nap pedig forrón sütött, Bandi ugyancsak eltikkadt. Még messze volt a városból, mikor egy ember jött szembe, a ki lovat vezetett kötőféken s Bandi fölkiáltott:

— De jó volna felülni arra a lóra!

— Azt megteheted, ha van pénzed, felelt az idegen. Eladom ezt a lovat, olcsón adom.

— Meg is veszem, felelt Bandi.

Mindjárt meg is alkudtak, Bandi egy marék aranyat adott az idegennek, aztán fölült a lóra. Nem volt ugyan se

nyerge se kantárja, de megtudta ő ülni a lovat szőrén is, eleget próbálta szegény.

— Majd fölkantározom a lovamat a városban, nem is járok többé gyalog, de még nem is beszélek gyalog emberrel.

Büszkén vágatott odább s most már hamar eljutott a városhoz. Itt azonban a város végén sorompó volt, melynél meg kellett állni és vámot fizetni. Bandi ismerte a vámszedőt és büszkén nézett rá; hanem a vámszedő gyanakodva méregette őt végig s még inkább a lovát.

— Hallod-e Bandi öcsém, rossz járatban vagy te! Hol szerezted ez a lovat?

— Most vettem az uton egy idegen embertől.

— Vetted? Hm! Azt bizony kár volt tenned, mert ez a ló nem lesz a tied. Az éjjel lopták el a szomszédomtól.

— Micsoda? Lopott jószág?

— Az ám! Bajba kerülsz vele. Még legjobb lesz, ha mindjárt visszaviszed a gazdájának, különben elfognak és becsuknak.

Erre semmi kedve sem volt Bandinak; inkább lemondott a lováról. De még úgy

*Veres alma, véres alma —
Otthon verés a jutalma.*

is nagyodogatták

— a fizkőannyi p sincs.

Még

— nincsenek ur mindjárt olyan ur sincs kül

Me

ott a leki. A keBandinához hogy jufelelt:

— hogy van

— nyes fizkő lenni az hozzá.

Má

Hát itt a faggatja Csakhog akart né

— barátoc foglak és

Ezt

sarkon f de szere kívül el tétedett, keresztü tott, ho

is nagyon görbén néztek rá és azt mondogatták:

— Már ugyan ki hinné el, hogy ez a ficzkó pénzen vette a lovat? Hol venne annyi pénzt, mikor tisztességes ruhája sincs.

Mégis eleresztették.

— No ha csak nem hiszitek, mert nincs uri ruhám, hát majd lesz. Csinálok mindjárt egy marék aranyat, aztán veszek olyan uri ruhát, hogy még a király fiának sincs különb.

Ment is mindjárt egy nagy boltba és ott a legpompásabb öltözéket válogatta ki. A kereskedő csak ámult-bámult, mikor Bandinál a sok aranyat látta; kérdezte is, hogy jutott hozzá? De Bandi kitérőleg felelt:

— Már az az én gondom, elég az, hogy van.

— Nem elég biz' a. Mert ilyen szegényes ficzkónál nem szokott marok számra lenni az arany. Igaz uton nem juthattál hozzá.

Már ez nagyon boszantotta Bandit. Hát itt azzal kezdik üldözni? De akárhogy faggatják, a titkot nem mondhatja meg. Csakhogy e nélkül meg a kereskedő nem akart neki adni semmit.

— Lopott pénzt nem fogadok el, barátocskám. Sőt most mindjárt fülön foglak és viszlek a kapitányságra.

Ezt már Bandi nem várta meg, hanem sarkon fordult és elszökött. Utána siettek, de szerencsére már esteledett, a városon kívül elbujt a bokrok közé s mikor besötétedett, futott tovább, hegyen-völgyön keresztül. Mikor már olyan messzire jutott, hogy nem félhetett, megállt kissé

pihenni. Épenséggel nem volt jó kedve, a mi persze nem is volt csodálható.

— Csupa bajom és boszuságom van, mióta ezt a bűvös serleget megkaptam. Azelőtt olyan vigan és elégedetten éltem, most meg üldöznek mint gonosztevőt.

A mint ezt mondta, gunyos nevetés hallatszott a háta mögött. Megfordult s a holdfényben azt a kis piczike törpét pillantotta meg, a kitől a bűvös serleget kapta s a ki most így szólt:

— Magad kívántad, barátocskám, magad kívántad. Fáradság nélkül akartál kincshez jutni, semmi egyébre nem gondoltál, megkaptad, hát mit panaszkodol? Kincset kívántál, nem megelégedést.

— Gonosz szellem vagy te, látom; kiáltott Bandi dühösen. De várj csak, mindjárt kitekerem a nyakadat!

A kis törpe azonban gunyosan nevetett s a következő pillanatban már száz lépésnyire volt. Bandi utána iramodott, de nem érhetette el; haragjában utána akart dobni valamit, a bűvös serleg akadt a keze ügyébe s teljes erejéből a vigyorgó kis törpéhez csapta. De bizony nem csapta agyon, mert a kis törpe elkapta a serleget, mint valami labdát, nagyot kaczagott és eltűnt.

Bandi egy ideig utána bámult, aztán nagyot lélezett.

— No hála Istennek, legalább nem lesz semmi bajom többé.

Reggelre hazaért nagyanyja szegényes házikójába s most már elmondott mindent.

— Megint csak olyan szegény vagyok, mint voltam, de az a gonosz Bab-szem Jankó mégis megtanított valamire.

Soha sem fogok én többé titkos kincsek után áhitozni, hanem beérem vele, ha becsületes munka mellett elégedetten élhetek.

— Jól teszed fiam. Az választja a nagyobb kincset, a ki a megelégedést választja.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP” XXVII. köt. 8-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Liget”

Helyesen fejtették meg: Borbély György, Schwarz Berta és Józsi, Ferenczi Károly és Sándor, Kövér Miklós, Fischbein Jenő és Pista, Enst Miklós, Pórszász Károly, Szilágyi Lajos, Widder Andor, Bachrach Irma és Fanni, Gaál Emma, Schmidl Miklós (kinek az írása? F. b.) Grausz Aladár és Róbert, Korbuly Imre, Steiner Etel, Túry Erzsike.

*

A »Kis Lap« XXVII. köt. 7-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Richtzeit Bertalan és Vilmos.

BETŰREJTVÉNY.

e	e	e	e
é	é	r	r
r	r	g	g
n	n	i	ó

Az első vízszintes és függélyes sor egy leány-nevet, a második egy költeményfajt, a harmadik egy cseh várost, és a negyedik egy kegyetlen római császár nevét jelenti.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Bürger testvérek. Azt a lapot, melyről említést teszték, nem ismerem. Ismerem azonban a Budapesten megjelenő »Hasznos Mulattató«, »Magyar Ifjuság« s a »Magyar Ifjuság Lapja« című közlönyöket, melyek, hozzátok, mint immáron felnőttbb gyermekekhez, inkább valóok. Válogassatok bennök. Mindegyiknek megrendelésére elégséges a lap czime. — **Kovács Béla.** A »Kis Lap«-hoz arany sajtólásu igen csinos borítéktáblákat árul jutányos áron *Hírhíger* Károly könyvkötő, Budapesten.

Keresem

a »Kis Lap« következő számain, amelyek a saját példányomból hiányoznak:

VI. kötet	6-tól a 13. számig
VII. »	egészen
IX. »	15-től a 32. »
XI. »	23 számot
XIV. »	19 »
XV. »	22 »
XVI. »	7. és 11. »
XX. »	1-ső és 10. »

A ki e számokat, vagy akár köteteket — ép állapotban — illő áron nekem átengedni hajlandó, kérem a »Kis Lap« czime alatt tudatni velem föltételeit.

Forgó bácsi.

Jótekonyság.

A bölcsöde javára ujabban adakoztak: *Szentkirályi* Gabriella és Lenke (egy szini előadás jövedelmekép) beküldtek 4 frt 5 krt. Mivel a *szép* tettet s a *nemes* buzgalmat dícséret illeti, szerény tiltakozástok ellenére is ide jegyzem a közreműködtek nevét. Ezek voltak a beküldőkön kívül: Lengyel Janka és Sárika. Az előadók kezére jártak: a beküldők édes atyja, s Ferencz és Lajos bácsik. »Sugó nem kellett« mondja a levélíró (Gabriella?) kinek szép írását örömmel szemléltem. A már eddig kimutatott 385 frt 15 krral együtt összesen 389 frt 20 kr.

Az *Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!*

Forgó bácsi.